

Eller er den modsatte fortolkning korrekt, og skal den i artikel 3, stk. 2, 4 og 5, i forordning nr. 1484/95 beskrive kontrolmekanisme, selv i tilfælde af en efterfølgende kontrol, fortolkes således, at betingelserne (for afsætning) på EU-markedet ikke er opfyldt, når importøren har foretaget et eller flere videresalg på EU-markedet til en lavere pris end den cif-importpris, der er angivet for sendingen med tillæg af beløbet på den skyldige importtold, således at der allerede af denne grund skal betales tillægstold? Gør det nogen forskel for besvarelsen af det foregående spørgsmål, om det eller de af importøren foretagne videresalg er sket til en pris, der ligger under den repræsentative pris? Har det i denne sammenhæng nogen betydning, at den gældende repræsentative pris i perioden forud for den 11. september 2009 blev beregnet på en anden måde end i perioden efter denne dato? Spiller det endvidere for besvarelsen af disse spørgsmål nogen rolle, om køberne i EU og importøren er forbundne selskaber?

- 2) Såfremt det følger af besvarelsen af de ovenfor under punkt 1 stillede spørgsmål, at videresalg med tab udgør et tilstrækkeligt indicium for, at den angivne cif-importpris ikke skal godtages, hvorledes skal størrelsen på den skyldige tillægstold da fastlægges? Skal dette grundlag fastsættes i henhold til de metoder, som med hensyn til fastlæggelsen af toldværdien er fastsat i artikel 29-31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? Eller skal det nævnte grundlag alene fastsættes på grundlag af den gældende repræsentative pris? Er artikel 141, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1234/2007 i perioden forud for den 11. september 2009 til hinder for en anvendelse af den repræsentative pris, der var fastsat under denne periode?
- 3) Såfremt det følger af besvarelsen af spørgsmål 1 og 2, at det med hensyn til forpligtelsen til at betale tillægstold er afgørende, at indførte produkter er blevet videresolgt på EU-markedet med tab, og at den repræsentative pris skal anvendes som grundlag for beregningen af størrelsen på den skyldige tillægstold, er artikel 3, stk. 2, 4 og 5 i forordning (EF) nr. 1484/95 da i lyset af Den Europæiske Unions Domstoles dom af 13. december 2001, Kloosterboer Rotterdam B. V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681, forenelig med artikel 141 i forordning (EF) nr. 1234/2007?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1484/95 af 28.6.1995 om gennemførelsesbestemmelser til ordningen for tillægsimporttold og om fastsættelse af repræsentative priser for fjerkrækød og æg samt ægalbumin og om ophævelse af forordning nr. 163/67/EØF (EFT 1995, L 145, s. 47).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22.10.2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT 2007, L 299, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Noord-Nederland (Nederlandene) den 1. marts 2018 — HQ, for sig selv og som juridisk repræsentant for sit mindreårige barn IP, samt JO mod Aegean Airlines SA

(Sag C-163/18)

(2018/C 182/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i hovedsagen

Sagsøger: HQ, for sig selv og som juridisk repræsentant for sit mindreårige barn IP, samt JO

Sagsøgt: Aegean Airlines SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 261/2004 ⁽¹⁾ fortolkes således, at en passager, der i henhold til (det i national ret gennemførte) direktiv 90/134/EØF ⁽²⁾ om pakkerejser er berettiget til at kræve refusion af billetten hos rejsearrangøren, ikke længere kan kræve refusion hos luftfartsselskabet?

- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan en passager alligevel kræve refusion af billetten hos luftfartsselskabet, såfremt det godtgøres, at rejsearrangøren, hvis denne har handlet ansvarspådragende, i finansiel henseende faktisk ikke er i stand til at refundere billetten og heller ikke har truffet nogen garantiforanstaltninger for at sikre refusionen?

- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).
- ⁽²⁾ Rådets direktiv 90/314/EØF af 13.6.1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT 1990, L 158, s. 59).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeidsrechtbank Gent (Belgien) den 7. marts 2018 — Ronny Rohart mod Federale Pensioendienst

(Sag C-179/18)

(2018/C 182/13)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidsrechtbank Gent

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ronny Rohart

Sagsøgt: Federale Pensioendienst

Præjudicielt spørgsmål

Skal princippet om loyalt samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union som fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽¹⁾ af 29. februar 1968, fortolkes således, at det er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, hvorefter der ved beregningen af alderspension til en lønmodtager på grundlag af hans ydelser i denne stat ikke kan tages hensyn til den værnepligt, den pågældende har afgjort i denne stat, idet han under værnepligten og også derefter uafbrudt har været tjenestemand i Den Europæiske Union og derfor ikke opfylder betingelserne for en sidestilling som omhandlet i denne medlemsstats ordning?

- ⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29.2.1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen (Vedtægten for tjenestemænd) (EFT L 56, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 9. marts 2018 — Agrenergy Srl mod Ministero dello Sviluppo Economico

(Sag C-180/18)

(2018/C 182/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato